

2015. december 31.

Mandabokor

Óévi Istentisztelet

„³⁵„Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva. ³⁶Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki. ³⁷Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik, virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik. ³⁸És ha a második vagy ha a harmadik őrváltáskor érkezik is meg, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák! ³⁹Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura: melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába. ⁴⁰Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok!” Lk 12,35-40

Drága Gyülekezet! Szeretett Testvérek!

Az elmúlt napok nem szóltak másról, mint az egyházmege ügyes-bajos dolgait kellett rendezni. Anyagi, adminisztratív jellegű dolgokat kellett lezárni. Ilyenkor, évvégén az ember megpróbál mindent úgy intézni, hogy ne vigyen át a következő esztendőre semmit. Ami 2015-re vonatkozik, az maradjon is a 2015-ös esztendőben. A könyvelés, az utalás, bevételek, kiadások lezárása, az útnyilvántartás, a szolgálati napló, iktatások, levelekre való válaszolás, stb. Nem szerettem volna semmit sem átvinni a 2016-os esztendőre. Új esztendő, új feladatok. A lezáratlan dolgok mindig nehezebbé teszik az új kezdés. S így van ez a lelki dolgokkal, emberi kapcsolatainkkal, Isten ügyével. Nem jó úgy elkezdni egy új esztendőt, hogy valami lezáratlan marad. A lezáratlan dolgokat az ember pedig mindig csak görgeti maga előtt. A lezáratlan, maga előtt görgetett dolgok pedig előbb utóbb maga alá temetik az embert. Ezért fontos egy-egy évforduló idején lezárni a lezáratlant. Az évfordulók ezért vannak! Hátrahagyok olyan dolgokat, amelyek soha többé nem jönnek vissza. Hátrahagyom a 2015-ös esztendőt, mert tudom, hogy azok a pil-

lanatok soha többé nem jönnek a vissza. Az elmúló idő végtelen homályába tűnnek el az esztendő pillanatai. Ezért nem szabad magunkkal cipelni olyan dolgokat a 2016-os esztendőre, amely nehezebbé teheti az újrakezdést. Jó most megállni az évforduló előtt néhány órával, elcsendesedni, végiggondolni eseményeket, emberi kapcsolatokat, terheket, amelyeket cipelünk, bántásokat és bántódásokat, mulasztásokat és kudarcokat, az öröm és a szomorúság könnyeit, amit okoztunk, vagy amelyeket okoztak nekünk. Gondoljuk ezeket végig néhány pillanat erejéig (Csend)! S ezen az évfordulón Isten arra bátorít bennünket, hogy nem kell magunkkal vinni ezeket, hanem le lehet zárni olyan lezáratlan dolgokat, amelyek nyomják a vállunkat. Ne vigyük át a következő esztendőre. Oda lehet menni akkor is, ha nem te vagy a hibás, akkor is, ha nem érzed jogosnak azt, amiben részesültél, akkor is, ha úgy gondolod, te vagy a „sértett”. Ne egymásra várjatok, hanem te, aki Krisztusban vagy, aki ismered Krisztust, kezd lezárni a lezáratlant! Hidd el, csak emészteni fog az, ami benned van. Csak egyre mélyebb lesz, s ezáltal egyre távolabb kerülsz attól, hogy még rendezd, amíg nem késő. A hívő emberek nem lehetnek gőgösek, a hívő emberek nem várhatnak a másokra, a hívő

emberek nem tehetik meg, hogy nem zárják le a lezáratlant és nem tehetik meg, hogy nem bocsátanak meg egymásnak. Urunk is erre bátorít bennünket: „...**bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban.**” Ef 4,32. A hívő ember nem teheti meg, hogy haragban, gyűlöletben éljen, hanem a hívő ember megbocsát akkor is, amikor nem kérnek tőle bocsánatot. Jézustól sem kértek bocsánatot ott a keresztkörül, mégis megbocsátott és bocsánatért könyörgött! „**Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekszenek.**” Lk 23,34. Nem cipelhetjük magunkkal a lezáratlan dolgainkat, hanem inkább könyörögjünk, esedezzük olyan lélekért, amely kész megbocsátani. Ne a hánytorgatás lelke legyen bennünk, hanem az elengedés, a megvallás és a letevés lelke. És figyeljétek meg, milyen csodálatos dolog megvallani, elengedni dolgokat! A Zsoltáríró így fogalmaz: „**Boldog, akinek hűtlensége megbocsátott, vétke eltöröltetett.** ²**Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság.** ³**Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett.** ⁴**Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben.** (Szela.) ⁵**Megvallottam neked**

vétkemet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem.” Zsolt 32,1-5. Nem ez vinne előre dolgokat egy-egy családban, házasságban, gyülekezetben, munkahelyen? Annyi minden emészt embereket, a méreg megöli, felperszeli a kapcsolatokat, az életet. Mennyi álmatlan, át nem aludt éjszaka, mennyi jajgatás, mennyi szívszorító pillanat, kiszáradnak a csontok, éjjel-nappal az emberre helyeződnek terhek, ismerős? De a megvallás, a megbocsátás, az elengedés az újrakezdést segíti. Ezért hallgassunk az Igére, hallgassunk a Zsoltáríró szavaira, legyen bennünk elhatározás, legyen bennünk akarat! Ne az érzelmeinkre hallgassunk, hanem Isten szavára! Legyen bennünk elhatározás, „Uram, ha Te erre indítasz, akkor én szeretnék e képen cselekedni! Szeretnék könnyíteni a terheimen, szeretnék könnyíteni a megterhelt kapcsolataimon!” Milyen jó lenne elkezdeni a gyakorlatban azt, amiről az Úr beszél! Újat kezdeni, s lezárni az addig lezáratlant! De ehhez az Úrra van szükség. A lezáratlan lezárásához Krisztusra van szükségünk! Erre valók az időben elhelyezett mérföldkövek (évfordulók), de van egy olyan lehetősége az embernek, hogy térben elhelyezze – időtől függet-

lenül – a magával cipelt dolgokat. A kereszt tövébe! Két ember megbocsátása, dolgok lezárása a Kereszt tövében történhet! Jézus Krisztus nélkül nem!

„Valahol Dél-Amerikában történt, hogy két ellenséges törzs állandó harcban állt egymással, és mivel a vérbosszú kötelezte őket, nem ért véget az öldöklés. Már-már az a veszély fenyegetett, hogy kiirtják egymást. Legalábbis nagyon sok fiatal férfi esett áldozatul ennek a szörnyű gyilkolásnak. Voltak már keresztények is közöttük, és ezeknek elviselhetetlen volt, hogy nem tudják leállítani ezt az öldöklést.

Egyszer sikerült elérniük, hogy leültek a felelősök, és nagy béketárgyalásba kezdtek, mert józan ésszel mindkét társaság látta már, hogy ez oda vezet, hogy kipusztítják egymást, ennek valóban nincs értelme. De az utolsó mindig azt mondta: ezt nem lehet megtorlás nélkül hagyni, a vérbosszú kötelez. Lényeg az: megegyeztek, hogy itt most lezárjuk. Innentől új kezdődik, és abba hagyjuk ezt az ostoba öldöklést. Ahogy megegyeztek, eldőrdült egy lövés. Az emberek megijedtek: ilyen rövid életű volt a béke? Kit talált el? De nem szólt senki. Jaj, de jó! Akkor mégis csak megpróbálunk békességben élni.

Feloszlott a népgyűlés, hazaindult mindenki. Kiderült azonban, hogy az egyik törzsfőnöknek a fia, egy fiatal keresztyén nem tudott felállni. Őt találta el a lövés. Az apja ráförmedt: miért nem szóltál, mikor kérdezték, legalább akkor mindenki láthatta volna, hogy most mi következünk. A fiú csak ennyit mondott: éppen ezt akartam elkerülni, hogy mi ne következünk. Valakinek kell utolsónak lenni. Valahol meg kell állítani a vérengzést. Kell lenni olyannak is, hogy nem követi megtorlás a sérelmet.”

Mi tudunk valakiről, aki úgy halt meg, hogy nem követte megtorlás azt, hogy meggyilkolták. Jézust, amikor keresztre feszítették, még ott is azokért imádkozott, akik meggyilkolták: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.”. Az Ő halála jelentette a megbocsátás, a megbékélés és az elengedés csodáját! Ezt az ember magától képtelen megtenni, hanem csak az ember szívében lakozó Jézus Krisztus képes erre! Ő tesz késszé bennünket az ilyen lezáratlan dolgok lezárására! Miért, hogy késszé tegyen ama napra, amikor Ő visszajön! Hogy ne találtassék a hívő emberben lezáratlan dolog, meg nem vallott bűn! Ehhez Jézus Krisztusra volt szükség 2015-ben is és van

szükség az új esztendőben, 2016-ban. Ezért B.Ú.É.K. – Bízd Újra Életedet Krisztusra!

Ámen!